

Проповед на Неделя девета след Петдесетница

В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Възлюбени в Христа, братя и сестри,

Днешното литургийно свето Евангелие ни разказва за дивно чудо – Христос ходи по развълнуваното Тивериадско море.

Слязъл от планината, където бе отишъл да прекара нощта в молитва, нашият Спасител по вода се запътва към кораба на учениците. Тази свръхестествена гледка ги поразява и смущава, но Господ казва: „Аз Съм, не бойте се!“.

Тогава пламенният и всеотдаен апостол Петър пожелава да тръгне по водата към своя Премил Учител. И наистина, Петър тръгва по бурното море, прави няколко крачки, но в момента, когато вижда силния вятър се плаши и започва да потъва.

„Маловецецо, защо се усъмни?“ – пита Господ, простирайки ръка за подкрепа и избавление.

Тези думи се отнасят към всички нас – християните отпреди две хиляди години и до днес.

В мига, когато отклоним взор от нашия Спасител, под напора на някое житейско обстоятелство – тревога, страх, смущение, те ни плашат и ние започваме да се давим в бурното житейско море.

Какво ще рече да се давим? Не е задължително това да са тежки крушения, болести и скърби. Да се давим, ще рече да се отдалечаваме от Христа. Това отдалечаване от Христа може да е свързано с успехи, кариера, благополучие в дома и на работата, признание и социално въздигане. Но ако всички тези блага ни отклоняват от Христа, то значи ние се давим, давим се в суетните житейски грижи, потъваме в нерадение и отдалечаване от Бога, загиваме духовно.

Ето това е най-страшното в нашето отдалечаване от Христа – ние загиваме духовно.

Петър като потъва, зове: „Господи, избави ме!“

Така и ние, затънали във всевъзможни страсти, грижи и проблеми, всъщност се давим, макар и невинаги да разбираме това. Може животът ни да мине в безметежност и успехи, с добро здраве и удоволствия, и ето, значи ние безвъзвратно сме затънали, удавени в житейското море.

„През много скърби се влиза в Царството Божие“, знаят Христовите следовници.

Така в тежки мъки и страдания, в лишения и горестни изпитания може да мине нашият живот, но ако зорът на човека е в Христа, то значи, той не е потънал, неуязвен от маловерие.

Нима Онзи, Който е създал света от нищо, Онзи, който укротява бурята и ходи по водата, Онзи, Който възкресява мъртви и съкруши смъртта, не може да обърне нашите мъки в радост и покой?

Може, разбира се, че може! Господ е всемогъщ. И когато Му се молим в изнемога: „Господи, спаси, Господи, помогни!“, божествената благодат ни утешава.

Но често, въпреки вярата ни, Господ не прави чудо. И ние недоумяваме защо. Да не роптаем – Бог знае кое е най-доброто за нас. Защото иначе, при сторено чудо, изцелени и подпомогнати свише, нерядко ние се изпълваме с гордост, която със сигурност ще ни съсипе и погуби.

Братя и сестри, да не тропаем с крак и да искаме своето. Господ знае от какво се нуждаем. Да Му се молим горещо, знаейки, че молитвата е диханието на нашата душа. Сам Спасителят Христос се отделял по цели нощи в молитвено усамотение. Да се молим горещо, Всемиловичият наш Спасител да ни преведе през житейското море до бленувания пристан – Царството неръкотворно и нетварно!

И там да продължим да славим Отца и Сина, и Светия Дух, ведно с Пресветата наша Владичица Богородица и всички светии.

Божие то благословение да е с всички вас! Честит възкресен ден!

2025 г.